

UZDRAVENIE HLUCHONEMÉHO (23. nedeľa cez rok)

Znovu opustil končiny Týru a cez Sidon prišiel ku Galilejskému moru do stredu dekapolského kraja. Tam priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naňho vložil ruku. On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší, poslinil ich a dotkol sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal mu: „Effeta,“ čo znamená: „Otvor sa!“ V tej chvíli sa mu otvorili uši a rozviazal spútaný jazyk a správne rozprával. A prikázal im, aby o tom nikomu nehovorili. Ale čím dôraznejšie im prikazoval, tým väčšmi to rozhlasovali a tým s väčším obdivom hovorili: „Dobre robí všetko: aj hluchým dáva sluch, aj nemým reč.“ (Mk 7,31-37)

Vložil prsty do uší, poslinil ich a dotkol sa jazyka. V Starom Zákone je sline pripisovaná deštruktívna sila (na základe vonkajšej podobnosti s močom a hadím jedom). 1Sam 21,14 ju chápe ako sprievodný znak besnoty a Lv 15,8 ju označuje ako šíriteľku nečistoty. V grécko-rímskom antickom svete a v rabínskom židovstve sa však sline pripisovali aj uzdravujúce a od démonov oslobodzujúce účinky. Popri víne, vode, krvi a oleji patrila k tekutým liečivým prvkom.

Zároveň však vo svete mnohých náboženstiev slúžila slina aj ako nebezpečný prostriedok pre počarovanie. Spôsob uzdravenia hluchonemého preto mnohým pripomína pohanskú mágiu. Takto možno tento príbeh pôsobil aj na evanjelistov Matúša a Lukáša, a preto sa mu vyhli a vo svojich evanjeliách ho neuviedli. Marek je jediný evanjelista, ktorý uzdravenie hluchonemého do evanjelia zaraďuje.

„*Hluchý*“ v Markovom texte môžeme preložiť aj ako „*tupý, prostoduchý*“. Hluchý človek je symbolom osoby, ktorá je nechápavá voči Božiemu slovu, ktorej uniká hlboký zmysel Slova. Zákonite je aj nemá alebo hovoriaca len s ťažkosťami a zle – v každom prípade neschopná adekvátnej odpovede.

Židia patrili medzi národy s výrazne „akustickou“ mentalitou – cenili si najmä to, čo počuli. (na rozdiel od Grékov s vizuálnou mentalitou, ktorí si cenili hlavne to, čo videli.) Preto pre Židov boli zázraky spojené s prinavrátaním sluchu a reči zvlášť silným znamením príchodu mesiášskeho obdobia.

Pozdvihol oči k nebu, vzdychol - starocirkevní otcovia vidia v tomto vyjadrení prítomnosť Trojice. Ježiš pri uzdravovaní vzhliadne nahor k Otcovi a následný vzdych poukazuje na Ježišovo naplnenie Duchom Svätým. Niektorí v jeho povzdychu vidia predobraz silného výkriku na kríži.

Na záver počujeme akési spoločné vyznanie viery zástupcov ohľadom Ježiša: „*Dobre robí všetko...*“ Je to akoby ozvena slov z Knihy Genezis, ktoré sa opakujú pri stvorení sveta: „*A Boh videl, že je to dobré...*“ Nepriamo, i keď zrejme nevedomky, takto aj zástupy vyznávajú, že Ježiš je viac ako len človek.